

ofte vil indebære en ressourcebelastning og dermed også en omkostning for sælger, og i så fald hindrer direktivet ikke, at ulemperne kan indgå i vurderingen.

Omlevering og ophævelse

Efter købeloven er både forbrugers mulighed for at hæve købet og for at kræve omlevering som udgangspunkt betinget af, at manglen ikke er uvæsentlig, mens væsentlighedsbetingelsen efter direktivet kun er knyttet til hævebeføjelsen. Arbejdsgruppen finder på den baggrund, at det ikke er muligt at opretholde kravet om, at omlevering som udgangspunkt kun kan kræves, hvis manglen ikke er uvæsentlig.

Efter direktivet kan omleveringsbeføjelsen dog ikke gøres gældende, hvis dette er uforholdsmæssigt. I uforholdsmæssighedsvurderingen skal der som nævnt bl.a. tages hensyn til manglens betydning, hvilket efter arbejdsgruppens opfattelse indirekte kan føre til, at omleveringsbeføjelsen heller ikke efter direktivet kan gøres gældende, hvis manglen er uvæsentlig.

Efter købelovens § 57 er det som udgangspunkt en betingelse for at gøre hæve- og omleveringsbeføjelsen gældende, at det modtagne tilbageleveres i væsentlig samme stand og mængde, som det havde ved leveringen. Efter præambelens pkt. 15 kan nærmere bestemmelser om vilkår for at hæve købet fastsættes i den nationale lovgivning. Det vil således være muligt at opretholde købelovens § 57 for så vidt angår forbrugers adgang til at hæve købet.

Prisafslag

Også afslagsbeføjelsen er i direktivet formuleret anderledes end i købeloven. Det fremgår ikke af direktivet, hvad der skal forstås ved »et passende« afslag i artikel 3, stk. 5, men udtrykket synes at indebære, at ikke enhver nok så lille mangel kan give grundlag for et prisafslag.

Det er dog efter arbejdsgruppens opfattelse tvivlsomt, om der i direktivets tekst kan indfortolkes et krav om, at manglen skal være værdiforringende, for at forbrugeren kan anvende afslagsbeføjelsen.

I betænkningen (side 120 f) er der redegjort for det nærmere indhold af købelovens regler om forholdsmæssigt afslag, og for de vanskeligheder der i praksis kan være knyttet til det traditionelle udgangspunkt for afslagets beregning. Det anføres, at en konsekvent fastholdelse af, at manglen objektivt set skal være værdiforringende, for at den kan give grundlag for et forholdsmæssigt afslag, i visse situationer kan betyde, at forbrugeren helt er afskåret fra at gøre mangelsbeføjelser gældende. Forbrugeren kan således efter købeloven kun forlange afhjælpning, hvis dette ikke vil

påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger eller væsentlig ulempe, og erstatningsbeføjelsen kan kun gøres gældende, hvis der er det fornødne ansvarsgrundlag. I sådanne situationer vil der ifølge arbejdsgruppen i praksis være en tilbøjelighed til enten at tildele et afslag, uanset om det er tvivlsomt, om manglen er værdiforringende, eller til at lempe væsentlighedsvurderingen, således at forbrugeren gives mulighed for at hæve købet eller kræve omlevering. Situationen kan imidlertid være således, at forbrugeren ikke ønsker dette, eksempelvis fordi der er lang leveringstid på varer af den pågældende type. I så fald kan forbrugeren være uden reaktionsmuligheder over for sælgeren, selv om varen ikke er i overensstemmelse med det aftalte.

Den præcise rækkevidde af formuleringen »et passende afslag« i direktivets artikel 3 kan som nævnt give anledning til tvivl. For med sikkerhed at gennemføre direktivet korrekt, bør købelovens terminologi dog efter arbejdsgruppens opfattelse ændres, således at der kan gives »et passende« afslag i prisen.

En ændring af terminologien til »passende afslag« vil ikke ændre på, at et forholdsmæssigt afslag i almindelighed også betragtes som det passende afslag, når der foreligger en værdiforringende mangel. Trods forslaget om et ændret ordvalg er der ikke tilsigtet en væsentlig ændring af retstilstanden. Ændringen vil i vidt omfang være en videreførelse af hidtidig praksis, hvor der også har vist sig et behov for i visse sager at forlade det sædvanlige udgangspunkt for beregningen af et forholdsmæssigt afslag. Der henvises til betænkningen side 121 f.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 115-122.

5.4.3.2. Ændringer, der ikke er nødvendige for at gennemføre direktivet

I betænkningen (side 123-125) er der redegjort for de områder, hvor købeloven og forbrugerkøbsdirektivet i relation til mangelsbeføjelserne er sammenfaldende, samt for de områder, hvor købeloven giver forbrugeren en bedre retsstilling, end det kræves efter direktivet.

Arbejdsgruppen anfører, at købeloven på disse områder kan opretholdes uændret under henvisning til direktivets minimumsklausul. Købelovens § 80 om erstatning i anledning af mangler kan også opretholdes uændret, idet erstatningsspørgsmål ikke er reguleret af direktivet, jf. herved også præambelens pkt. 6, hvor det fastslås, at en tilnærmelse af medlemsstaternes nationale lovgivninger om forbrugerkøb ikke berører nationale retsregler og principper vedrørende de ordin-